

[Lilli Gyldenkilde]

vil jo medføre, at socialdemokratiet ikke kan vælge at føre en bedre fordelingsmæssig politik uden om SF – det lader sig ikke gøre. Der er kun ét alternativ, nemlig at arbejderpartierne vil føre denne politik, og deri indgår SF med vægt.

Også fagbevægelsen vil forhåbentlig diskutere lavindkomstkommissionens betænkning. LO har jo udgivet en udmærket populærlærugave af betænkningen. Diskussionen er nødvendig, også fordi fagbevægelsen må indse, at solidaritet med de ufaglærte og med kvinderne er en nødvendighed, hvis ulighederne skal mindskes og ikke forstærkes.

Lawaetz (FP):

Dersom man er et venligt menneske, kan man godt på sådan en trist mandag have en smule ondt af arbejdsministeren og den forhenværende arbejdsminister, som skal lægge så mange kræfter i dette. Den forhenværende arbejdsminister, hr. Svend Auken, har dog den trøst, at han er enormt glad for den betænkning, der ligger foran ham – den tykke dér.

Men når man nu alligevel er her, kan man lige så godt høre efter, og det var egentlig interessant at høre tidligere arbejdsminister hr. Svend Aukens indlæg fulgt godt op af fru Lilli Gyldenkilde, for det var sådan set trukket klart op, en fuldstændig forskellig ideologisk opfattelse af, hvad det hele går ud på.

Hr. Svend Auken havde alle de gamle metoder på lager. Han har en god hukommelse og kan huske det fra sin egen tid og tror naturligvis på, at alle disse kunstige indgreb, godt fulgt af fru Lilli Gyldenkilde, kan klare hele situationen.

Jeg vil gerne medgive, at der er lagt et stort arbejde og mange tanker i lavindkomstkommissionens arbejde gennem hele 5 år. Når man læser sådanne redegørelser, stiller man sig selv det spørgsmål, om det resultat, der er kommet ud af det, kan bruges til noget. Er der én eneste virkelig ny idé i den tykke bog, eller er den bare et udtryk for, at når der skal sidde en sådan kommission – eller rettere sagt mange kommissioner – skal den naturligvis også lave noget?

Først ser man naturligvis på kommissionens opgaver, som er: *at* beskrive fordelingen af indkomster og levevilkår, *at* analysere årsagerne til denne fordeling og endelig *at*

pege på, hvorledes en række faktorer kan medvirke til en mere ligelig fordeling af samfundets produktionsresultat.

Det lyder naturligvis meget smukt, men når det er sagt, bemærker jeg selvfølgelig, at kommissionen er nedsat af en socialdemokratisk regering.

Den næste bemærkning er, at betænkningen indeholder så mange selvfølgeligheder samt oplysninger, som kan findes andre steder. Det er måske, fordi vi har en smule forståelse på det, jeg siger sådan, men jeg mener faktisk, der er så mange ting, som både jeg og mange andre har vidst i forvejen.

I denne forbindelse er sammensætningen af kommissionens 29 medlemmer interessant: 8 fra LO, 2 fra Danmarks Arbejdsgiverforening, 1 fra butiksfagene, 1 fra håndværket, 2 landbrugere samt 13 fra diverse ministerier samt 1 personligt medlem – hvordan han er sluppet ind, skal jeg ikke kunne svare på. Kommissionen har således en udtalt overvægt af lønmodtagere og offentligt ansatte – navnlig det sidste. Der har været afholdt 55 møder, men mere imponerende er det vel, at 53 personer under den ene eller anden form har været ansat for at få dette værk igennem.

Jeg har i den tykke betænkning ledt forges efter, hvad det hele har kostet. Det er nok typisk, at man ikke ønsker en samlet udgiftsopgørelse – det er jo uinteressant for politikere, der ikke tager tungt på merudgifter for staten. Men det er ikke uinteressant for fremskridtspartiet, der vil have noget for pengene. Jeg håber derfor, at arbejdsministeren har så meget styr på tingene, at arbejdsministeren kan oplyse mig om statens samlede omkostninger i dette projekt; det fremgår nemlig heller ikke af arbejdsministerens redegørelse, men det kunne jo være en forglemmelse.

Der er naturligvis passager i arbejdsministerens redegørelse og i betænkningen, vi er enige om. Det er rigtigt, at stigende beskæftigelse er en nødvendig betingelse for reelle velfærdsforbedringer. Det er ligeledes rigtigt og vigtigt, at man i de kommende år må være mere orienteret mod en bedre sammenhæng mellem arbejdsresultat og aflønning. Der må være et incitament til at tage nye initiativer og yde en stor arbejdsindsats. Dette taler ikke for, at en udjævning af indtægterne just virker produktionsfremmende og omkostningsdæmpende, måske tværtimod.